

Nazdarek dospěláci,

tak vám přeju hezký jarní pozdrav. Tedy jarní... Naši říkali, že jaro je hezká věc, že už bývá docela teplo atd. atd. No, proč tedy pořád na mě navlíkáte ty zimní bundy? A proč pořád venku leží to divné bílé? To jako už ta zima – brrr – nikdy neskončí? Jenom jí budete říkat jaro?!?

No nic, těm vašim venkovním věcem zatím moc nerozumím. A tak vám řeknu, že jsem 7. března oslavil své 10. měsíčníny, a proto si mě již předem objednal o týden později pan doktor-včelař. Ale divte se, nebo ne, tentokrát nechal svůj úl v klidu a mně v nožičce nic nepřistálo. Taky dobře. Byl jsem však převážen a přeměřen, jak už se tam stalo zvykem, a tak jestli vás zajímají moje míry, tudíž vězte: Vážím 9,41 kg a měřím 72 cm. Táta si myslel, že už budu mít 10 kilo – prý se dost pronesu... Nevím, co to znamená, ale toho půlkila – já to rychle doženu, pořád mě totiž baví dávat věci do břicha skrz pusou!

Ted' vám musím říct něco ke svému spinkání. I nadále mě tato činnost baví převážně v noci. Přes den je to sázka do loterie: Umím spinkat 45 minut, ale taky 3,5 hodiny. A nikdy nevím dopředu (ani naši), ke které variantě se spíš přikloním... Nicméně v noci je to docela dobrodružo! Mám teď takové období, kdy se nikdy neprobudím na tom místě, kde mě naši ukládali ke spaní. A během noci cestuju. To si tak třeba dám hlavu tam, kde běžně bývají nohy, anebo si vylezu na peřinku a uhnždím se na ní a tak. Naši mě chodí korigovat, ale já to nějak nevnímám – prostě spinkám. Akorát mě něco pudí nezůstat ležet celou noc jako prkno. Ale nedivte se: Přes den zažiju tolik věcí, prošmejdím tolik pokojů, postavím se na nohy o tolik kusů nábytku i lidských noh, že to pak v noci ještě musím zpracovat a taky trošku mírně potrénovat, abych to druhý den nezapomněl. Jak si spinkám napříč postýlky, můžete vidět na obrázku vpravo.

Taky se snažím doma pomáhat. Jak fandívám tátovi při mytí nádobí, to už jsem vám psal minule. Ale pomáhám i mámě, to si nemyslete! Na dalších dvou obrázcích si můžete prohlédnout důkazy. Na tom prvním přidržuju žebřík ve chvíli, kdy na něm máma stála, protože potřebovala něco umístit do stropní skříně v chodbě do kuchyně. No považte, kdyby nedej bože spadla!!! A tak jsem ji radši zajišťoval. Na druhém obrázku vybírám v koupelně aviváž pro nadcházející praní.

Taky jsem se vám už určitě chlubil, jak mi to jde na všech čtyřech. Ale musím se o tom zmínit znovu: Je to fakt bezva!!! Už jsem zcela opustil styl à la Peyrac, protože jsem jej shledal jako neproduktivní. Zato na těch kolínkách... To se dá pohybovat pomalu, když potřebujete něco pořádně prozkoumat, ale taky to jde notně rozpumpovat, když spatříte nějaký zajímavý objekt... Na obrázcích níže uvidíte, jak mi to jde. Na tom prvním jsem se vrhl na tátu, takže mě tak tak stačil vyfotit. Mám zavřené oči, protože když se za něčím/někým řítím, tak těsně před je zavřu...

O svém apetýtu jsem vám už asi taky psal. Ale musím vám k tomu ještě něco dodat: V Úpici totiž mají pejska... Ne, nebojte, toho jsem jim (zatím) nesnědl. Ale ten pejsek dostává jídlo v takových syntetických tvarech, které křupou a jmenují se granule. A představte si, že mi je nechtějí dát!!! Byl jsem z toho docela zdrcen, ale vyčkával jsem. Zjistil jsem, že každý večer ty umělé tvary namočí do vody a pak je dají do misky – a tu misku dají na zem... A tak jednou večer... Když se ta bašta již nacházela v mém dosahu, tak jsem se k ní rozběhl... A neuvěříte: oni mi ji odepřeli!!!

A teď se vám musím zase trochu pochlubit: Dostal jsem novou výbavu do auta! Tedy ne do svého, moje vozítka jsou stále stejná, pominu-li popruhy, které mi dali do mé židličky proto, abych prý nevypadl. Teď mám na mysli velké červené auto našich. Doposavad jsem s nima cestoval v tzv. „vajíčku“, což obnášelo cestování hlavou proti směru jízdy, a tím koukání do nebe skrz zadní sklo. Ale ode dneška jsem zase postoupil o krok výš: Mám novou sedačku! A tentokrát je to doopravdy od slova „seděti“ – však se můžete přesvědčit na obrázcích vpravo a dole. A z mého ksichtíku poznáte, jaký mám na to názor. Jednak se usmívám na mámu, kterou už konečně vidím, jak tam točí tím velkým kormidlem, a jednak se můžu dívat ven z okna. No prostě se to s tím předpotopným vajíčkem nedá srovnat!

Nakonec se musím ještě zmínit o těch vašich zubech. Tedy mám na mysli samozřejmě ty svoje. Ale odposledka mi žádné nové nenarostly. Mám pořád jenom ty dva dole. Takže skupenství mojí stravy se nijak zásadně nemění a navíc už mám na horních dásních mozoly od těch dolních zubů. A teď nevím: Stala se někde chyba ve vývoji? Zůstanu snad Mates-Veverka-Dvozubec? No nevím. Ale ke dvěma zubům se prý člověk vrací až ve velmi vysokém věku, tak stále doufám, že mi naroste to, co má, a bude to v obvyklém počtu.

Tak se s vámi budu loučit. Přeju vám i sobě, aby to jaro, které prý přináší teplo, opravdu udělalo to, co má, neboť už se těším na dobu, kdy si budu moci vyrazit jen tak „naostro“. A taky veselé Velikonoce! (Prý jsou taky každý rok.)

Váš Matýsek